

[Finansministeren.]

kommunalt selvstyre; der er noget, der hedder, at kommunierne selv vil have lov til at være aktive på en lang række områder, uden at de skal spørge andre, hvorvidt de har tilladelse til at forhøje skatteprocenten for derved måske at løse en række opgaver, som borgerne i kommunen ønsker skal løses. Jeg skal ikke gå nærmere ind på det. Jeg er enig i, at ophævelsen af kommuneskattefradraget giver en vis forskydning, men det er kun en mindre del af hele det problem, der hedder ulighed. Man kan sige, at det giver en vis forskydning i den gale retning, og derfor er jeg indstillet på, at vi i udvalget skal se alvorligt på det spørgsmål. Jeg kan da også oplyse, at jeg naturligvis allerede for længst har drøftet dette spørgsmål med indenrigsministeren, og at man i indenrigsministeriet i øjeblikket er i gang med at undersøge disse problemer. Det er jeg altså villig til at drøfte positivt i udvalget.

Med hensyn til spørgsmålet om at finde en retfærdig overgangsordning skal jeg erkende, at heller ikke jeg synes, at denne overgangsordning giver fuld retfærdighed. Det gav jeg udtryk for ved min orientering til pressen, efter at vi havde behandlet lovforslaget i regeringen — vi har nemlig, må jeg lige indskyde, den praksis, at vi giver pressen en orientering om de lovforslag, vi har behandlet i regeringen. Det vil jeg gerne sige til hr. Ninn-Hansen, som jeg synes var temmelig langt ude i det spørgsmål. Hvor tit har ikke det konservative folkeparti holdt pressemøder om noget, man skulle sende frem til et udvalg, og som jeg altså har kunnet læse om i aviserne, før jeg fik det? Det er vist efterhånden en ganske almindelig praksis. Jeg kan her minde om, at da hr. Ninn-Hansen i sommer stillede spørgsmål til mig i kildeskatteudvalget, erfarede jeg det på den måde, at jeg blev ringet op af venstres pressebureau klokken halv tolv om formiddagen; da kendte jeg ikke noget som helst til, at jeg skulle til samråd om disse spørgsmål, men jeg fik at vide, at det var rundsendt af det konservative folkepartis pressetjeneste på fjernskriver, altså inden jeg havde set det, og inden man havde set det i folketingets sekretariat. Jeg tror ikke, man skal fordybe

sig alt for meget i det; jeg kunne godt nævne flere eksempler af samme karakter.

Jeg har som sagt allerede ved den orientering om overgangsordningerne, jeg gav til pressen, givet udtryk for, at jeg ikke synes, at denne overgangsordning giver fuld retfærdighed.

Det er derimod ikke rigtigt — jeg erkender, at jeg ikke kan slippe for at komme ind på det — at jeg har advaret imod forudbetaling. Jeg har i sin tid, da et dagblad gik stærkt ind i det — det var vist i marts måned — sendt bladet et stenografisk, ordret referat af, hvad jeg sagde om dette spørgsmål i Aktuelt Kvarter. Man kan også slå efter i Folketingstidende og se, hvad jeg sagde den 13. december. Det, jeg advarede imod dengang, var at forudbetale på et tidspunkt, da ingen af os vidste, om skattefradragetsreglen blev ophævet næste år, og det, jeg sagde, var, at man jo godt kunne få et smæk, hvis skattefradragetsreglen så alligevel ikke blev ophævet. Men jeg erkender, at jeg også har sagt og ment, at det ikke ville være rimeligt, hvis man kunne tiltage sig nogle fordele ved det, jeg kaldte for en egentlig spekulation i fradragetsrettens ophævelse. Det er og har hele tiden været min indstilling. Vi har prøvet på i finansministeriet at finde frem til en ordning, der hindrede dette; men jeg må erkende, at det ikke er lykkedes. Det ulykkelige er, at ordningen med forskudsbetaling kun giver og hele tiden har givet, vil jeg understrege, disse fordele til visse skatteydere til forskel fra de skatteydere, der ikke har haft råd til at forudbetale. Det er skam ikke et problem, der først er opstået nu. Lad det være sagt til dem, der i sin tid foreslog, at man skulle lave en sådan forskudsbetaling af skat, at det hele tiden har været det store flertal af skatteydere, som ikke har været i stand til, ikke har haft råd til at forudbetale efter den konservative idé, som folketinget i sin tid gik med til at gennemføre.

Det er rigtigt, at når man skal gå fra det ene skattesystem til det andet, opstår der overgangsproblemer, som man skal prøve at løse; men man kan jo ikke fjerne alle de uretfærdigheder, der i forvejen findes i skattesystemet.

Problemet vedrørende overgangsordningen falder i to afsnit. Det ene afsnit er